

N:o 23.

Ank. till Riksd. kansli den 9 maj 1891, kl. 12 midd.

Memorial, i anledning af kamrarnes skiljaktiga beslut i afseende å bevillningsutskottets betänkande n:o 14, i hvad det rörer Kongl. Maj:ts proposition n:o 35 om ändring i Kongl. förordningen den 14 september 1883 angående bevillning af fast egendom samt af inkomst.

I omförmälda proposition hade Kongl. Maj:t föreslagit Riksdagen att, under förutsättning att Kongl. Maj:ts propositioner angående afskrifning af de å viss jord hvilande grundskatter m. m. samt höjning i de under fjerde och femte hufvudtitlarne uppförda anslag till lindring i rustnings- och roteringsbesvären m. m. vunne Riksdagens bifall, besluta, att § 1 i förordningen den 14 september 1883 angående bevillning af fast egendom samt af inkomst samt § 17 i den vid samma förordning fogade instruktionen för taxeringsmyndigheterna måtte erhålla följande förändrade lydelse:

§ 1 i nämnda förordning.

För all inom riket belägen *fast egendom*, hvartill ock räknas *frälse-ränta*, skall, med de undantag, som i § 4 upptagas, bevillning utgöras efter fastighetens uppskattade värde.

Denna bevillning utgår:

a) för *jordbruksfastighet* med sex öre för hvarje fulla etthundra kronor samt

b) för *all annan fastighet och frälseränta* med fem öre för hvarje fulla etthundra kronor af uppskattningsvärdet.

§ 17 i instruktionen.

Vid tillämpning af § 11 mom. 1 i bevillningsförordningen, angående befrielse från eller lindring i bevillning för inkomst af kapital eller arbete, skola så väl den behållna afkomsten utaf skattskyldig tillhörande fast egendom som ock af sådan särskildt beskattad rörelse, som drifves i bolag eller idkas å annan ort än den, der den skattskyldige är mantalsskrifven, tagas i beräkning vid bestämmandet af hans sammanräknade årsinkomster, hvarvid i fråga om fast egendom iakttages, att inkomst af jordbruksfastighet beräknas till 6 procent och inkomst af annan fastighet till 5 procent af taxeringsvärdet. Om sålunda skattskyldig finnes i sin mantalsskrifningsort hafva t. ex. 450 kronors inkomst af kapital eller arbete samt tillika eger stadsfastighet, taxerad till 2,000 kronor och hvilken alltså bör upptagas till 100 kronors afkomst, så att hans sammanräknade årsinkomst uppgår till 550 kronor, får väl enligt föreskriften i det ifrågavarande momentet, jemfördt med hvad ofvan sagts, sådan skattskyldig tillgodonjuta fullständig eftergift af bevillning å förstnämnda 450 kronor; hvaremot, derest den skattskyldige har 1,100 kronors inkomst af kapital eller arbete, 400 kronors inkomst af aktier samt derjemte eger jordbruksfastighet till ett taxeringsvärde af 5,000 kronor med 300 kronors deraf beräknad afkomst och således i sammanräknade årsinkomster åtnjuter tillhoppa 1,800 kronor, bevillning kommer att, utan medgifvande af något afdrag, honom påföras för hans först berörda inkomst af 1,100 kronor o. s. v.

Utskottet, som till behandling förehaft denna fråga, hade i sitt öfvermålade betänkande i afseende å densamma, hemställt,

att Riksdagen, under förutsättning att Riksdagen fattade beslut, som sedermera vunne Kongl. Maj:ts godkännande, rörande de vid Riksdagen väckta frågorna om vissa ändringar af värnpligtslagen samt afskrifning af de å viss jord hvilande grundskatter äfvensom om viss lindring i rustnings- och roteringsbesvärerna, måtte bifalla hvad Kongl. Maj:t i sammanhang härmed föreslagit rörande ändringar af § 1 i förordningen den 14 september 1883 angående bevillning af fast egendom samt af inkomst samt § 17 i den vid samma förordning fogade instruktionen för taxeringsmyndigheterna.

Enligt till utskottet ankomna protokollsutdrag hafva kamrarna vid behandlingen af förevarande fråga stannat i skiljaktiga beslut, i det

Första Kammaren bifallit utskottets hemställan, men Andra Kammaren afslagit Kongl. Maj:ts ifrågavarande proposition.

Då emellertid frågan om såväl de ifrågasatta ändringarna i värnpliktslagen som ock afskrifning af grundskatterna och lindring i rustnings- och roteringsbesvären lärer hafva förfallit, samt förutsättningen för antagande af de utaf Kongl. Maj:t föreslagna förändringar i bevillningsförordningen och i instruktionen för taxeringsmyndigheterna således torde hafva bortfallit, finner utskottet jemväl sistnämnda fråga, oafsedt de beslut, kamrarne deri fattat, hafva förfallit; hvilket utskottet skolat för Riksdagen

anmäla.

Stockholm den 8 maj 1891.

På utskottets vägnar:

CARL HERSLOW.